

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobce: **H. H. N.**, narozený dne „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 7, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017,
č. j. OAM-301/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2017, č. j. OAM-301/ZA-ZA11-HA10-2017, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), mezinárodní ochrana neuděluje, neboť pro vyhovění žádosti nebyly splněny zákonné předpoklady.

Žaloba

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

2. Žalobce v žalobě uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí, neboť je v rozporu s § 2, § 3, § 4. § 36 odst. 3, § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a § 12, § 14 a § 14a zákona č. 325/1999 Sb., zákon o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dle žalobce se žalovaný řádně nevypořádal s námitkami, které žalobce namítal v odvolacím řízení, a rovněž žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, a proto je žalobou napadené rozhodnutí neurčité a nepřezkoumatelné.
3. Žalobce se domníval, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů, jelikož jeho neudělením by došlo k závažnému zásahu do práva na respektování soukromého života žalobce, jenž by musel opustit prostředí, jež bylo po dlouhý čas jeho domovem. Z tohoto důvodu považuje žalobce svůj případ za hodný zvláštního zřetele ve smyslu podmínky udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu. V této souvislosti poukázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 52 Az 46/2003, rozsudek Krajského soudu v Praze sp. zn. 47 Az 114/2003 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2005, č. j. 4 Azs 421/2004-99. Žalobce v žalobě rovněž odkázal na specifickou formu důkazní povinnosti a důkazního břemene v azylovém řízení vyjádřenou v člancích 195 - 219 Příručky k postupům a kritériím pro určování právního postavení uprchlíků, vydanou v roce 1992 Úřadem vysokého komisaře pro uprchlíky OSN.
4. Žalobce rovněž tvrdil, že mu v domovském státě hrozí nebezpečí vážné újmy ze strany věřitelů, jimž dluží zhruba milion korun a z téhož důvodu mu hrozí rovněž postih ze strany státních úřadů. Sankce ze strany vládních úřadů mu hrozí taktéž kvůli jeho drogové trestné činnosti, za níž byl odsouzen na území členských států Evropské unie. Žalobce podotkl, že považuje režim ve Vietnamské socialistické republice za nedemokratický s autoritářskou vládou, kde nejsou dodržována elementární lidská práva a svobody.

Vyjádření žalovaného k žalobě

5. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost žaloby a nesouhlasí s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný upomenul na skutečnost, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je snaha o legalizaci pobytu na území České republiky. Dle žalovaného neuvedl žalobce v průběhu správního řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplynula jakákoliv činnost směřující k uplatňování politických práv žalobce, nikdy nebyl členem žádné politické strany.
6. Dále žalovaný podotkl, že žalobce nepožádal o udělení mezinárodní ochrany bezprostředně po svém příjezdu do České republiky v roce 2006, kdy sem přicestoval za účelem podnikání, ale až v době, kdy mu reálně hrozilo vycestování, tedy v roce 2017. Strach žalobce vrátit se do domovského státu z obavy kvůli jednání věřitelů není státní represí ve smyslu zákona o azylu, přičemž k legalizaci pobytové situace cizince slouží široká škála institutů dle zákona č. 326/1999 Sb., zákon o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
7. Závěrem se žalovaný vymezil vůči tvrzením žalobce o trestním stíhání, jež by mu hrozilo ve Vietnamské socialistické republice, což žalovaný považoval za účelovou argumentaci, neboť tato tvrzení se objevila poprvé až v žalobě a nikoliv v předcházejícím správním řízení.
8. Na základě výše uvedeného zdůvodnění navrhl žalovaný, aby soud předmětnou žalobu v plném rozsahu jako nedůvodnou zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Správní spis

9. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Dne 21. 4. 2017 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 27. 4. 2017 poskytl žalobce údaje potřebné k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Konkrétně sdělil, že se narodil ve Vietnamské socialistické republice, je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, má cestovní doklad s platností do 12. 4. 2020, hlásí se ke kinhské národnosti, rodným jazykem je vietnamština, je bez vyznání, bez politického přesvědčení a nikdy se politicky neangažoval, je zdravý, svobodný a bezdětný. Do České republiky přicestoval letadlem z Vietnamské socialistické republiky s mezipřistáním v Korejské republice, na území České republiky vstoupil poprvé 13. 2. 2006 a naposledy 7. 3. 2014, bez předchozího pobytu ve státech EU, bez víz nebo povolení k pobytu v jiných státech. Jedná se o první žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice i v ostatních státech. Jako důvod žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že byl vyhoštěn z České republiky, ale má strach vrátit se do vlasti, jelikož tam má velké dluhy a obává se jednání věřitelů. Rovněž má v České republice přítelkyni, naproti tomu rodina ve vlasti jej ze svého rodinného kruhu vyloučila.
10. Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 27. 4. 2017 žalobce uvedl, že do České republiky přicestoval za účelem podnikání v roce 2006. V roce 2014 navštívil svou vlast a půjčil si tam zhruba 450 000 Kč, v současnosti činí dlužná částka zhruba 1 000 000 Kč. Téhož roku nedlouho po návratu do České republiky byl odsouzen k trestu odnětí svobody za pěstování marihuany a na svobodu byl propuštěn dne 28. 6. 2016. Jelikož byl žalobce ve vězení, vypršelo mu povolení k dlouhodobému pobytu, aniž by mohl požádat o jeho prodloužení. Po neúspěšném odvolání bylo rozhodnuto o vyhoštění dne 19. 3. 2017. Poté, co rodina ve vlasti zjistila, že měl žalobce dluhy a byl odsouzen za trestný čin v drogové oblasti, přestala s ním komunikovat. Půl roku před sepsáním předmětného protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany se žalobce seznámil s přítelkyní, s níž v současnosti sdílí domácnost. Závěrem uvedl, že se nehodlá navrátit do vlasti, jelikož mu tam hrozí věřitelé, rodina odmítla se s ním nadále stykat a v České republice má přítelkyni.
11. Následně bylo žalobci doručeno dne 22. 9. 2017 předvolání k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, které mimo jiné zahrnovaly zprávu Svoboda ve světě 2017 – Vietnam od Freedom House z ledna 2017, Výroční zprávu Amnesty International 2017 – Vietnam z 22. 2. 2017, Výroční zprávu Human Rights Watch – Vietnam z 12. 2. 2017, zprávu Údaje o zemi – Vietnam od Mezinárodní organizace pro migraci z května 2016 a Informaci MZV ČR ze dne 26. 5. 2015, č. j. 98851/2015-LPTP. Žalobce se k seznámení s podklady pro rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, přestože mu byla dne 22. 9. 2017 doručena výzva, nedostavil.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě rozhodl soud v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 věty druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalovaný s projednáním věci bez nařízení ústního jednání souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým projednáním, takže se má za to, že souhlas udělil, když byl o tomto následku ve výzvě výslovně poučen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ustanovení § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

14. Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Soud neseznal, že by bylo žalobci odepřeno právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před vydáním rozhodnutí ve věci samé dle § 36 odst. 3 správního řádu, když žalobce sám se přes výzvu žalovaného, jež byla žalobci doručena dne 22. 9. 2017, nedostavil k seznámení se s podklady rozhodnutí v řízení o udělení mezinárodní ochrany.
16. Námitku nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí shledal soud nedůvodnou, poněvadž napadené rozhodnutí samo o sobě je nutno posoudit jako přezkoumatelné, neboť žalovaný v něm podrobně rozvedl, z jakých důvodů žalobci neudělil mezinárodní ochranu, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud zhodnotil zjištěný skutkový stav za dostatečný a v souladu s požadavky na odůvodnění rozhodnutí dle § 68 odst. 3 správního řádu. Soud v rámci posuzování námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce existují některé relevantní důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
17. Podle ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu platí, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod.*
18. V ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu je zakotveno, že *azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*
19. V ustanovení § 14 zákona o azylu je zakotveno, že *pokud v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu dle ustanovení § 12, tak lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*
20. Podle ustanovení § 14a odst. 1 zákona o azylu se *doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*
21. Podle ustanovení § 14a odst. 2 zákona o azylu se *za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

22. Soud se neztotožnil s tvrzením žalobce, že mu svědčí azyl z humanitárních důvodů, poněvadž v opačném případě je zasaženo do jeho práva na respektování soukromého života, jelikož by byl nucen opustit Českou republiku, kde má v současnosti přítelkyni. Soud uvádí, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, a rozsudek ze dne 19. 7. 2004, č. j. 5 Azs 105/2004-72. Soud nepovažoval výše uvedenou skutečnost za případ hodný zvláštního zřetele ve smyslu § 14 zákona o azylu, takovou skutečností je např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, příchod z oblastí postižených humanitární katastrofou apod., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55.
23. Soud nepřisvědčil námitce žalobce, že mu ve vlasti hrozí vážná újma či nebezpečí pronásledování ve smyslu výše uvedených ust. § 12 a § 14a zákona o azylu z toho důvodu, že je v domovském státě zadlužen u soukromých věřitelů. Relevantním pro řízení o udělení mezinárodní ochrany by se toto tvrzení stalo až tehdy, selhávaly by při ochraně žalobcových práv před věřiteli tamní státní úřady, u nichž by žalobce hledal ochranu svých práv. Žalobce dále tvrdil, že za předmětné dluhy a za drogovou trestnou činnost, za niž byl odsouzen na území členských států Evropské unie, mu hrozí postih ze strany státních orgánů. V tomto směru soud z podkladů o zemi původu obsažených ve správním spise neseznal, že by bylo ve Vietnamské socialistické republice běžnou praxí, aby za dluhy či za trestné činy, pro něž byl žalobce odsouzen v jiném státě, hrozila žalobci v zemi původu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. V tomto směru se soud ztotožnil s odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný poukazuje na skutečnost, že instituty zákona o azylu nemají žadateli poskytnout ochranu před jakýmkoliv negativními jevy v domovském státě, nýbrž jen před těmi zákonem upravenými.
24. Soud připomíná, že smyslem azylového řízení není legalizování pobytu na území České republiky, neboť pro takový účel obsahuje právní řád odlišné nástroje, jak již judikoval ve svém rozsudku Nejvyšší správní soud ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004-55.
25. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud uzavřel, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.
26. Současně výrokem ad II. podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 12. listopadu 2018

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.